

İSLÂM'IN GÜCÜ: MUHABBET VE İBADETİN ÖNEMİ

Muhterem ve sevgili kardeşlerim!

Üzerimize saçtığı sonsuz maddî mânevî nimetleri sebebiyle, âlemlerin Rabbi Mevlâmız'a -beşer takati içinde- sonsuz hamd u senâlarımızı arz ederiz.

Rabbimiz bizi, sevdiği kullardan eylesin! Başta Peygamber Efendimiz, rehberimiz, baş tacımız Muhammed-i Mustafâ'sı olmak üzere sevdiği kullarıyla beraber haşreylesin!

a. İyi ki Ziyaretlerimiz Var

Hocamız *rahmetullahi aleyh*'i hatırlıyorum: “İyi ki şu ziyaretlerimiz var! Bunlar da olmasa halimiz ne olacak bilmem!” diyordu. Beraber Konya'ya gidiyorduk, Kütahya'ya gidiyorduk. Arkadaşlarımızla, ihvanımızla yiyip içip oturuyorduk. Hocamız sohbet ediyordu. “Şu ibadetlerimiz; Kur'an'ımız, halvetimiz, haccımız...” demiyor da “Ah şu ziyaretlerimiz olmasaydı, halimiz ne olurdu bilmem!” diyor.

Muhterem kardeşlerim!

“İyi ki ziyaretlerimiz var!” diyor. Hocamız böyle söylüyordu.

Hakikaten, muhabbetin bir ibadet olduğunu artık iyice öğrenmemiz lazım. Cennete girmemin sebebi, anahtarı olduğunu, zihnimize en kuvvetli bir tarzda yerleştirmemiz lazım. Ziyaretin her çeşidinin, son derece sevaplı olduğunu bilmemiz lazım.

“Ey Âdemoğlu! Hastalandım da beni ziyaret etmedin!” buyuracak Rabbü’l-âlemin. Âdemoğlu da süklüm püklüm diyecek ki;

“Ben seni nasıl ziyaret edeydim yâ Rabbi! Sen âlemlerin Rabbisin! Ben kim oluyorum?”

“Falanca kulum hastalanmıştı, eğer onu ziyaret etseydin, beni, onun yanında bulacaktın, beni ziyaret etmiş olacaktın!”

Hasta ziyareti, arkadaş ziyareti, beraber yemek yemek, muhabbetleşmek. İmanın aslı, esası.

Onun için sahâbe-i kirâm ellerine sarılıp musafaha ederken birbirlerine;

اجلس بنا نؤمن ساعة

İclis binâ nü'minü saaten. “Gel bir müddet imanlaşalım!” derlermiş.

“Dostluk edelim! Yarenlik edelim!” demiyor da “Gel bir miktar iman edelim!” di-

yor. *Nü'minü*; “İman etmek”ten “Gel bir müddet imanlaşalım!”

b. Birbirinizi Sevmedikçe de Mü'min Olamazsınız!

Neden?

Bu hadîs-i şerîfi şu mekânda herhalde üçüncü söyleyişim olacak:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا،
وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا

Ve'l-lezî nefsi biyedihî. “Canıma, nefsi-me and olsun ki” Lâ tedhulü'l-cennete hattâ tü'minû. “İnanmadıkça cennete girmezsiniz!”
Ve lâ tü'minû hattâ tehâbbû. “Birbirinizi sevmedikçe de mü'min olamazsınız!”

Tehâbbû, “karşılıklı muhabbetleşmek, birbirini sevmek” demek. Sevmek bir ibadettir; bu temelde, bu mânada sevmek bir ibadettir ve çok önemli bir ibadettir. Cennete girme sebebidir.

Kardeşlerimizin birbirlerini tam sevemediğini görüyoruz. Sevgi hususunda eksiklerimiz var: Tenkit ediyoruz, çelme takıyoruz, engelliyoruz, kusur görüyoruz, itiyoruz, dışlıyoruz. Allah bizi bu kusurlardan kurtarsın!

Muhabbete ulaştırsın; muhabbetsizliği meydana getiren her türlü nakîsadan, eksiklikten cümlemizi pâk eylesin!

Sükutun ibadet olduğunu birçok kimse bilmez. Susmak da bir ibadettir. İslâm'ın güzelliğini vurgulamak istiyorum, bastıra bastıra söylemek istiyorum. Çünkü videoya girecek; belki bu konuşmalar bizden sonraya kalacak. Sevap kazanmanın yolu sadece namaz, oruç değil ki sadece ibadet değil ki!

İslâm, hayatın her faaliyetini ibadet haline getiriyor. İslâm; telin içinden cereyan geçince, onun ışık kaynağı olması gibi bir şey. Tel, kendi haliyle katı, kara, koyu renkli bir şey. Ama içinden cereyan geçince, yani İslâm gelince her şey ışıl ışıl oluyor, nurlanıyor, parıldıyor. Her şey güzelleşiyor ve her şey ibadet oluyor.

Yemek ibadet oluyor, sohbet ibadet oluyor, komşuluk ibadet oluyor, sükut ibadet oluyor, evlilik ibadet oluyor, zıfak ibadet oluyor, gerdek ibadet oluyor, çocuk yetiştirmek ibadet oluyor, kadının çocuk emzirmesi ibadet oluyor.

el-Hamdü li'l-lahi alâ ni'meti'l-İslâm.

Ne mutlu bize ki Allah bizi İslâm nimetiyle müşerref etmiş; her anımız, her işimiz, her fiilimiz ibadet olabiliyor.

İslâm güzel de biz çok kusurluyuz. Bir şair diyor ki;

“İslâm, -kendisi- hiç ayıba sahip değil. İslâm’ın içinde hiç ayıp yok.”

اسلام به ذات خود ندارد عیبی

هر عیب که هست در مسلمانى ماست

İslâm be zât-ı hod nedâred aybî

Her ayb ki hest der müsülmânî mâst.¹

“Her bir ayıp bizim Müslümanlığımızda! Bizim Müslümanlığı kavrayışımızda.”

Biz bir şey düşünüyoruz, anlatacağız. Bizze ait kusurlar vardır. Çünkü ben düşündüğümü kelimelere tam dökemeyebilirim, uygun kelimeleri seçemeyebilirim. Araca ait kusurlar vardır. Mikrofon kesilir, telefon cızırdar vesaire öbür tarafa iletilemez. Alıcıya ait kusurlar vardır. Sözü tersinden anlar, kuyruğundan anlar; ters değerlendirir.

Bir arkadaşımız, Ankara’da bir yaşlı hacı amcaya;

¹ Nadir Hasanzâde’ye nisbet edilmektedir.

“Bayramınız mübarek olsun!” demişti.

Muhabbetli muhabbetli Sabah namazını kıldık, musafaha da yaptık. Caminin avlusundayım, bir iki adım attım, arkamdan bir kıyamet koptu. Gürültü patırtı. Hacı amca birisini dehşetle azarlıyor;

“Sen benimle niye alay ediyorsun? Utanmıyor musun? Ben senin iki misli yaşındayım! Şakana muhatap olacak insan mıyım?”

Söyleyen adam, şaka yapacak bir insan değil.

“Ne oldu?” dedim?

“Bayramınız mübarek olsun!” demiş. O da ters anlamış. Yılbaşı mı anlamış, başka bir şey mi anlamış? Yani o gün Cuma ya! Kardeşimiz; “Cumanız mübarek olsun!” diye hacı amcanın elini öpüyor, o da tam tersinden anlıyor, azarlıyor; kavga çıkıyordu.

“Yok! Bak, o maksatla söylenmemiş; böyle söylenmiş!” dedik.

İletişim tam olmayınca çok iyi niyetle söylenmiş bir şey bile tamamen kuyruğundan, tersinden anlaşıldığı için ters olabiliyor. İslâm güzel, kaynak güzel ama İslâm’ın bize gelişi, bizim içimizden geçişi ve bir müslüman olarak bizim dışarıya akseden davranışlarımız ve

fiillerimiz kusurlu. Bizim Müslümanlığımız kusurlu. Eksik müslümanlarız.

Belki siz eksik değilsinizdir ama İslâm âlemi eksik.

Sonuç itibariyle bir milyarı aşkın müslüman var ama müstaz'af, ama mazlum, esir, yoksul, fakir, hastalıklı, görgüsüz, bilgisiz, susuz, aç, çıplak, çığ altında, kar altında, zulüm altında.

Neden?

Bizim Müslümanlığımızda kusur olduğu için. Kusur, bizim Müslümanlığımızda. Yoksa İslâm'da kusur yok. İslâm'ı algılamamız ve uygulamamız kusurlu olduğu için "Onlar izale olsun." diye eğitime sımsıkı sarılmak zorundayız ve o da en sevaplı fiillerden birisi.

Öğrenen, öğreten ve öğretilen şeyin biz-zat kendisi, sembol olarak cennette! Bunların dışındaki insanlarda hayır yok!

Öğrenmiyor mu?

Öğrenmiyor!

Öğretmiyor mu?

Öğretmiyor!

Tamam. *Lâ hayra fîhi*. "Hiç hayır yok! Öğrenen ve öğretende hayır var! Bunlar cennete gidecek; başkalarında hayır yok!"

Buradaki konuşmalardan hepimiz çok istifade ettik. Şahsen ben, emekli bir profesör olarak çok istifade ettim. İnsanoğlu, devamlı hareket halinde olan bir dünyada yaşıyor. O da hareket halinde olmazsa geri kalır. Dursa bile geri kalır. Eski durumunu aynen muhafaza etse bile geri kalır. Çünkü Peygamber Efendimiz; “İki günü müsavi olan, ziyandır!” diyor, bu dinamizme işaret buyuruyor. Devamlı bir hareket ve gelişme halinde olmamız gerekiyor. Kendimizi geliştirmeye çalışmamız gerekiyor.

Bu program öyle oldu. Uygulayıcılardan, iştirakçilerden, bu eğitim çalışmalarını teşrif eden ilim erbabından Allah razı olsun, dinleyenlerden Allah razı olsun! Hadîs-i şerîfte vaad edilen cennetine Rabbimiz cümlemizi dâhil eylesin!

Tabi biz, hanımların yetişmesini de istiyoruz. Neden? Hesâbiliğimizden.

Biz de hesâbiyiz. “Nüfusun yarısı erkek, yarısı kadın. Sırf erkekler yüzde yüz kâmil insanlar olsalar yüzde elli bir kazanç olacak. Ama yüzde elli kadınlar da kâmil kadınlar olurlarsa o zaman başarımız yüzde yüz ola-

cak.” diye hanımlarla ilgili bir çalışma da yaptık.

Bir de, hadîs-i şerîflerde buyruluyor:

“Kadıncağz geceleyin namaza kalkarsa beyini de kaldırsın. Kalkmazsa yüzüne biraz su serpsin!” Tabi şaka, latife, aile muhabbeti içinde; “Kalk Efendi! Hadi bakalım. Sevaplar dağıtılıyor.”

Geçmeye bâzâr diyor ya, Üftâde hazretlerinin ilâhisi var.

Dur ne yatarsın? Ne yatıyorsun? Kalk! Pazar geçmesin! Çünkü mânevî bir pazar var.

“Hanım beyi kaldırsın. Bey kalkmışsa hanımını kaldırsın.”

Allah bir insanın hayrını murad ederse ona hayırlı bir eş nasip eder! Hayırlı işte o, ona yardımcı olur. Hanım, beye yardımcı; bey, hanıma yardımcı. Ne güzel, ideal bir aile! Biz bunun böyle olmasını istiyorduk.

Bir de, biz bir şeyi çok iyi biliyoruz. Çalışan kardeşlerimize görev verdik mi onlar geziyor; Konya, Kayseri, Adana, Mersin, Tarsus, vesaire. Hanım evde. Bekle Allah’ım bekle ki bey gelecek.

Ne olmuş? Hocaefendi söylemiş, görev vermiş.

Efendi de gidiyor ama hanım çocukla baş başa evde ne çekiyor?

Bakkaldan ihtiyaçları kim alacak?

Adam evini unutuyor, çocuğunu unutuyor. Biz istedik ki onların da biraz gönülleri alınsın. Allah razı olsun; herhalde nezaketen veya hakikaten, gerçekten memnun olmuşlar. Demek ki o amacımız da tahakkuk etmiş oluyor. Gönüllerini almak istedik.

Bir de hanımların birbirlerini tanımasını, tanışmalarını da istedik. Çünkü insan bir aileyle, hanımıyla beraber tanışırsa muhabbet daha kuvvetli olur.

“Ha! Falanca şahıs mı? Ailece tanıştığımız bir kimsedir!” deyince, o büyük bir rütbe. Tanışmada en yüksek merhale, en kuvvetli durum;

“Biz onunla ailece tanışırız.”

“Falanca Bakan mı? Evet! Ailece gider geliriz.” dedi mi “Vay!” diye herkes şöyle aşağıdan yukarıya bir süzer. “Demek ki onunla yakınmış.” der. Ailece tanışmalar sağlansın istedik.

Çocukların sergileri de güzeldi. Kreş de güzel bir binaydı. Hocaları da güzeldir; gerçekten bu işin uzmanı hocalardır. Fakat bura-

sı bizim gibi bir topluluğu ağırlamak için yapılmış bir yer değil. Biz burayı, mevcut durumu kendimize göre ayarlamaya çalıştık. Alt katı mescit yaptık, mescidi ikiye ayırdık, arasına perde koyduk. Bize göre ayarlanmış değil ama bu bina bina olalı, en hayırlı faaliyetleri görmüş oldu. Bizim arkamızdan taşı toprağı dua eder.

Bir hadîs-i şerîf okumuştum, her zaman da söylüyorum:

“Bir dağın üstünde Allah’ın bir kulu ezan okur, namaz kılsa o dağ öteki dağlara tefahür eylesmiş; ‘Benim üzerimde Allah’ın bir kulu Allaha ibadet eyledi.’ diye övünürmüş!”

Oralarda ibadet edilmesi güzel bir şey. Daha başka şeyler yapılan bir yerin, bir ara, böyle ibadethâne olması güzel bir şey.

Konuşmacılar bize gösterdiler ki bilgilerimiz yenilenmeli! Çünkü artık sanayi toplumunu geçmiştik, bilgi toplumuna doğru girmiştik. Belki daha ilerideki çağlarda, adı konulmamış bir takım devrelere doğru hızla gidiyoruz. Onun için biz de kendimizi yenilemeliyiz. Bilgi çok hızlı geliyor; bir üniversite hocası bir iki sene, belki bir iki ay literatürü terk etse geri kalır. Bir daha kendisini toparlaya-

maz. Doçentliđi havada kalır, profesörlüđü masal olur.

Neden?

Çünkü literatürü takip etmiyor; eskidi, kaldı. Artık yazı yazamaz. Eline kalem aldığı zaman; “Acaba řu hususta ne oldu?” diye, bilemez. Devamlı bir takip gerektiğinden, biz de kendimizi yenilemeliyiz. Osmanlılar’ın çok beğendiğim bir kitabı vardı. Bir kardeşimiz, *Mevzûatü’l-ulûm* diye temas etti. Bu kitabı hepimizin tanınması lazım! Tařköprülüzâde, Tosya tarafından. şimdi nereye bağlı bilmiyorum. Kastamonulular ne kadar iftihar etseler yeridir. Tařköprülüzâde, *Mevzûatü’l-ulûm*’da 500’den fazla ilmi tanıtıyor, anlatıyor ve belli başlı kitaplarını sayıyor. Bir büyük bibliyografik âbide! Muazzam bir âbidedir *Mevzuâtü’l-ulûm!*

Sayın bakalım; kaç tane ilim ismi sayabilirsiniz?

İlmin kendisini bilmeyi bir tarafa bırakın, kaç tane ilmin adını biliyorsunuz?

Osmanlı’nın Kânûnî devri. Osmanlı’nın her şeyinin muazzam, en yüksek seviyede olduğu devre. Kitabında 500’den fazla ilmi anlatmış.

Ondan sonra Kâtip Çelebi, *Keşfü'z-zünûn an-esâmi'l-kütübi ve'l-fünûn* isimli muazzam eserini yazdığı zaman ondan büyük ölçüde faydalanmış.

Fransız reiscumhuru “De Gaulle” İstanbul’a gelmişti. Bir konuşma yapacak.

Bir misafir reiscumhur ne konuşur?

“Karşısındaki topluluğa bir jest olsun.” diye onları metheder. Kendisinin çok hayran olduğu, etkilendiği ve oranın medâr-ı iftihârı olan şeylerden bahseder,

Kâtip Çelebi’den bahsetmişti.

“Siz öyle bir toplumsunuz ki içinizden *Keşfü'z-zünûn*’u yazmış Kâtip Çelebi gibi insanlar yetişmiş.” diye methetmişti. Kâtip Çelebi’nin eseri; İslâm kültürünü kucaklayan muazzam bir bibliyografik, biyografik eserdir. Çok kıymetli bir eserdir.

c. Çocuklarınızı İleriye, İlerideki Çağa Göre Yetiştirin!

Bunlar niçin ortaya konulmuş?

Osmanlı, imparatorluğun kendisine verdiği hâlet-i rûhiyeyle dünyayı tanımak istiyor, dünyadaki ilimleri öğrenmek istiyor; bu ilimlerin hangi kitaplarda olduğunu, kimler tarafından yazıldığını bilmek ve cihanı, ilimleri

kuşatmak ve kucaklamak istiyor. Onun için böyle eserler ortaya konuluyor; toplum istiyor ki alimler de böyle eserler veriyorlar. O toplum, o nüveyi veriyor; çok önemli bir şey. Onlar o zamanın müslümanları, büyük alimler, din alimleri. Şimdi biz de; *Keşfü'z-zünûn*ların yirminci yüzyılda olanlarını yazmalıyız. *Mevzûatül-ulûm*'ların yirminci yüzyılda olanlarını yazmalıyız. Sadece yazmamalıyız; toplumumuz bu ihtiyacı hissetmeli ve bizden istemeli ki öğretmeliyiz! Eğitim böyle olmalı. Çünkü Hz. Ali Efendimiz *radiyallahu anh*;

“Çocuklarınızı ileriye, ilerideki çağa göre yetiştirin! Çünkü onlar sizin çağınızın insanı değil, ilerinin insanı!” buyuruyor.

Çocuğumuz bizim çağımızın insanı değil! Biz, bizim çağımızın insanıyız. Çocuğumuz bizden sonraki zamanın insanıdır. Ona göre yetiştirilmesi lazım.

O bakımdan buraya çocukların da gelmesini sağladık. Ve çocuklarımıza mâşaallah!

Ben bir söz söylemiştim: “Dünyayı kim idare ediyor? Güya adamlar. Perdenin arkasında kadınları idare ediyor! Çünkü kadınlar adamları parmaklarının ucunda döndürür. O

halde dünyayı kadınlar idare ediyor. Peki, kadınları kim idare ediyor? Çocuklar! Çocuk annesine her dediğini yaptırır. O halde; ‘Demek ki dünyayı çocuklar idare ediyor.’ demiştik.

Güzel bir söz, tatlı bir söz...

Hakikaten bizim bu küçükler, mâşaallah! Dualar ettiler, burada sergiler açtılar. Dünyanın yöneticisi olduklarını da gösterdiler. İyi oldu. Çocukların da eğitimi, tanışması için çok güzel bir vesile oldu. Zaten Ali Uyarel’in dediği gibi, “Hiçbir etkinlik veya kültürel faaliyet yapmasa bile bir topluluk bir araya gelse bu bir araya gelmekten dolayı Allah o topluluğa bir bereket veriyor.”

Peygamber Efendimiz;

وَمَا التَّقَىٰ مُؤْمِنَانِ قَطُّ إِلَّا أَفَادَ اللَّهُ أَحَدَهُمَا مِنْ

صَاحِبِهِ خَيْرًا

Ve me'l-tekâ mü'minâni kattü illâ efâde'l-lâhu bi-ehadihimâ min sâhibihî hayrâ. “İki mü'min karşı karşıya geldi mi bir araya geldi mi Allah mutlaka birinden ötekisini ötekisinden berikisini istifade ettirir, faydalandırır!” buyuruyor.

Şimdi ben geldim, oturdum. Emekli bir profesörüm. Kendi sahamda bildiğim bazı şeyler var. Ama başka bir arkadaş geldi, burada konuştu; ben de ondan istifade ettim. Sadece konuşmalardan dolayı değil. İki müslüman bir araya geldi mi maddî ve mânevî bir feyiz, bir fayda alışverişi oluyor.

O bakımdan bir araya gelmek rahmettir; ayrılık, gayrılık, tefrika da azaptır. O bir araya gelmeyi, bundan sonra hiç unutmadan devam ettirmemiz lazım.

Şâir-i âzam Abdülhak Hâmid Tarhan şiirinde yazmış;

Bir korkusu vardır

Meyhanelerin saat-i tatili pek erken.

dediği gibi.

Mevkî Viyana

Birir darbe-i ma'kûs ile düşmüş o yana

deyip her şeyi tersten, mâkûsen anlatan bir şair.

Şâir-i âzâmmış! Öyle diyorlar; çağında demişler.

Zavallılığın korkusu da meyhanelerin erken kapanmasıymış. Sabaha kadar mı istiyordu artık ne yapıyorduydu bilemiyoruz.

Hakikaten biz de buranın zamanının biraz daha uzamasını isterdik.

Bilmiyorum becerebilir miyiz? Bursalı kardeşlerimiz Uludağ'a davet ettiler; Allah onlardan razı olsun! "Çadırlı bir kamp yapabilir miyiz?" diye hatırıma geliyor, takat getirebilir miyiz? Aşkale'den Erzurum'dan gelen kardeşlerimiz sabrı öğrenmişler, Allah razı olsun. Acaba çadırda yatıp da, bakraçla koyuyla su taşıyıp işleri görmek ve böyle temiz havalı bir yerde bir eğitim olur mu?

Biraz tabiati tanımanın, medeniyet denen tek dişi kalmış canavardan uzakta sade ve konforsuz bir hayat sürmenin tadını alabilir miyiz acaba?

Süssüz, konforsuz, sade, tabii, mütevazı. Necip Fazıl rahmetlinin pastoral bir şiiri var. Diyor ki;

*Bırak keyfini sürsün,
Şehirlerin köleler.
Yeter bizi tuttuğu
Tükensin velveleler.*

*Kalk arkadaş gidelim!
İnsanın unuttuğu,
Allah'ı zikredelim!*

Gül ve sümbül hırkamız

Sular, kuşlar halkamız...

Su şırıldayacak, kuş cıvıldayacak, kişi Allah diyecek; güller ve sümbüller arasına, otların içine yatmış; öyle zikredecek. Şiirinde böyle bir manzara tasavvur ediyor, onu anlatıyor. Benim de hatırıma geldi.

Hem ucuzluk temennisi tahakkuk eder. Çünkü çadırlı bir kampta hayat daha ucuz olacak. Bir de

Gül ve sümbül hırkamız.

Sular, kuşlar halkamız.

olarak bir pastoral kamp, yaşayış teklif edilebilir.

Ben çok memnunum, çok faydalandım. Bütün kardeşlerime ayrı ayrı müteşekkirim. Yöneticilere hâsseten teşekkür ederim. Hizmet eden personele teşekkür ederim, Allah razı olsun!

Bizim Hacı Hanım İstanbul'da sızlanıp duruyordu;

“Bu sene İstanbul'a doğru düzgün bir kar yağmadı.” diye.

Galiba onun duası tuttu, babasının berekâtıyla. Buraya bol bol kar yağdığı için o da memnun. Aile boyu memnuniyet içindeyiz. Bu

işin içine torunlarımız, çocuklarımız da dâhildir. Hepinize teşekkür ediyoruz.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi, zümre-i sâlihînden eylesin! Sıhhatle, afiyetle, huzurla, saadetle hayat sürmeyi, Allahu Teâlâ hazretlerinin sevdiği, razı olduğu hayırlı faaliyetlerle ömrümüzü değerlendirmeyi, bir dakikamızı bir saniyemizi israf etmememizi, her anımızı Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasına uygun bir faaliyet içinde ihya etmemizi nasip eylesin!

Hüsn-ü hâtimeler ile âhirete göçtüğümüz zaman, âhirette de bizi, Peygamber Efendimiz'in livâü'l-hamd'i altında, hamd sancağı altında peygamberlerle, sıddıklarla, şehitlerle, salihlerle beraber şu grubumuzla beraber, böylece haşreylesin!

Firdevs-i âlâsına, -bi-gayri hisâb- dâhil eylesin! Bi-gayri hisâb cennete girmek benim devamlı duamdır. "Liyakatimden dolayı değil; defter divan açılırsa helak olacağım." diye korkumdandır.

Allahu Teâlâ hazretleri lütfeylesin; defter divan açmadan, hesaba çekmeden, kahırına gazabına uğratmadan, cehennemde yanmadan, nâr-ı cehîme düşmeden, Sırat'ı yıldır-

rım gibi geçerek, Firdevs-i a'lâsına dâhil eylesin! Rıdvân-ı Ekber'ine vâsıl eylesin. Cemalini gören kullarından eylesin!

Bizim büyük kız bir yerde okumuş, diyor ki;

“Evet, Allah'ın cennetlik kulları Allah'ı göreceklermiş ama -tabi cennetin en büyük nimeti Allahu Teâlâ hazretlerinin cemalini müşahede- kimisi bir defa görecekmiş, kimisi biraz daha fazla.”

Rabbimiz bizi, cemalini daimi, çok görenlerden eylesin! Cennet içre cemalini görenlerden eylesin!

Allah hepinizden razı olsun!

Sübhâneke lâ ilme lenâ illâ mâ allemtenâ inneke ente'l-alîmu'l-hakîm.

Sübhâneke'l-lâhümme ve bi-hamdik neşhedü en lâ ilâhe illâ ente vahdeke lâ şerîke leke nestağfiruke ve netûbu ileyk,

Sübhâneke'l-lâhümme ve bi-hamdik neşhedü en lâ ilâhe illâ ente vahdeke lâ şerîke leke nestağfiruke ve netûbu ileyk,

Sübhâneke'l-lâhümme ve bi-hamdik neşhedü en lâ ilâhe illâ ente vahdeke lâ şerîke leke nestağfiruke ve netûbu ileyk

*Sübhâne rabbinâ rabbi'l-izzeti ammâ ye-
sifûn ve selâmün ale'l-mürselîn ve'l-hamdü
li'l-lâhi rabbi'l-âlemin
el-Fâtihâ!*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
4 Şa'bân 1412 / 08.02.1992

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak
için tıklayınız.](#)

